

Zápor zúdul

Дождь идѣт

Zápor zúdul sehová, sehonnan,
herseg, mint zabáló sáskahad.
Mintha óra tiktakolna rajtam,
esőcsepp kopog – a pillanat,

s vernek lankadatlanul a cseppek,
sorsomtól mert így rendeltetett,
talán tölggyé terebélyesednek,
talán testeddé növekszenek.

Erdő reszket átázott ruhában.
Mi voltunk mi, kedves? – verebek.
S nem tudom, e növényi homályban
öltelek-e vagy öleltelek?

Feláldoztam otthont és családot.
Cél ha ez – ne érjem el soha!
Mindegy, eb csahol rá, varjú károg,
kinek a vihar az otthona.

Zápor zúdul egyre sebesebben,
népek zászlótlan, vezértelen.
Törzsek rohamoznak minden cseppben,
és szóródnak széjjel jeltelen.

Hol vagyok? Ki vagyok én? Hová tart
utam, célja – fény vagy éjszaka?
Esőcseppek kavargó hadában
rám találász-e, kedves, valaha?

Kardom tiszta. Ezrekkel a horda
támadhat rám – nem tántorodok.
Magam vagyok. Kardlapként suhogva
zápor ver, eső zuhog, zuhog.

(A [Viktor Szosznora versei](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[←](#) [Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal →](#)